

РЕШЕНИЕ

№ 8555
София, 11.07.2016

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Пето отделение, в съдебно заседание на тринадесети юни в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:ИЛИЯНА ДОЙЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ:МАРИЕТА МИЛЕВА

СИБИЛА СИМЕОНОВА

при секретар
на прокурора
от съдията

Валерия Георгиева Георгиева
Динка Коларска
СИБИЛА СИМЕОНОВА

и с участието
изслуша докладваното

по адм. дело № 7044/2015.

Производството по делото е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ). Образувано е по касационна жалба на Главния секретар на Дирекция за национален строителен контрол (ДНСК) – [населено място] срещу решение №2148/30.03.2015г., постановено по адм. дело № 8799/2014г. по описа на Административен съд София – град (АССГ). Касаторът навежда доводи за неправилност на решението като постановено в нарушение на материалния закон и необоснованост - отменителни основания съобразно чл. 209, т. 3 от АПК. Претендира се отмяна на обжалваното решение и вместо него да се постанови друго, по същество на спора, с което да се отхвърли оспорването. Ответната в производството страна – В. Ч. К., в качеството си на програмен ръководител на [ЮЛ] оспорва основателността на касационната жалба. Намира решението на първоинстанционния съд за правилно и законосъобразно и иска неговото оставяне в сила. Прокурорът от Върховна административна прокуратура дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба. Поддържа становище за правилност и законосъобразност на първоинстанционното решение и счита, че същото следва да бъде оставено в сила.

Върховният административен съд, състав на пето отделение, като обсъди данните по делото и доводите на страните, намира касационната жалба за процесуално допустима като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и при наличие на правен интерес. Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

С първоинстанционния съдебен акт решаващият съд отменя, по жалба на В. Ч. К., в качеството си на програмен ръководител на [ЮЛ], решение № ГС-05-25 от 18.08.2014 г. на Главния секретар на Дирекцията за национален строителен контрол, с което е отказан достъп до поискана по заявление вх. № СТ-1273-10-433 / 11.08.2014 г. информация и изпраща преписката на административния орган за произнасяне в сроковете и по реда на Закона за достъп до обществената информация и при съобразяване с мотивите на решението. За да постанови този резултат решаващият съд приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, в определената законовоизискуема форма, но при неправилно приложение на материалния закон.

Поисканата информацията се отнася за Заповеди № РД-13-059 / 28.03.2014 г. и № РД-13-061 / 04.04.2014 г. на началника на ДНСК, въз основа на които са разпоредени проверки относно законността на обекти в ски – зона Б, национален парк „П.” и Доклад от арх. Н. Х.. – началник на ДНСК, с приложени констативни протоколи с резултатите от извършени

проверки на 07 - 08.04.2014 г. и 10 – 11.06.2014 г. относно законността на обекти в ски-зона Б. в Национален прак „П.“.

Прието е, че доколкото Началникът на ДНСК е държавен орган, чиито функции са свързани с осъществяване на контрол върху законността на строителството, а исканата информация е пряко свързана с осъществяваната от него дейност, съответно същият е задължен по смисъла на чл.3 от ЗДОИ субект, а исканата информация, очевидно е такава, която се създава и съхранява при касатора във връзка именно с извършваната от него дейност, поради което информацията по подаденото заявление е обществена по смисъла на чл.2, ал.1 от ЗДОИ. Предметният обхват на дейността на касатора във връзка с осъществяването на контрол върху строителството обуславя правната възможност всеки гражданин да иска достъп до информацията, свързана с тази дейност, за да може да си изгради собствено мнение за дейността на задължения по закон субект.

Не представлява предпоставка за допустимост на искането в заявлението да е посочена целта, с която се иска информацията, нито за чия дейност лицето иска да си състави собствено мнение, в каквата насока са изложени съображения в решението на административния орган.

След като информацията представлява обществена такава по смисъла на чл.2, ал.1 от ЗДОИ, то отказ може да бъде мотивиран единствено с някое от основанията, изрично посочени в чл.37 от ЗДОИ, в случай, че изобщо е налице такава: когато: 1. исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон, както и в случаите по чл. 13, ал. 2; 2. достъпът засяга интересите на трето лице и няма негово изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; 3. исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца. Следва да се има предвид, че съгласно чл.37, ал.2 от ЗДОИ и в случаите на отказ, административният орган е длъжен да предостави частичен достъп само до онази част от информацията, достъпът до която не е ограничен. Обоснован е извод, че доколкото административният орган не е разгледал заявлението по реда на ЗДОИ, приемайки, че той е неприложим, съответно не е преценил дали да разреши или да откаже достъп, като изложи и съответни мотиви за това, преписката следва да му бъде върната за изрично произнасяне по реда на закона.

Настоящата инстанция намира, че въз основа изяснената по делото фактическа обстановка, първоинстанционният съд е постановил решението си изцяло в съответствие с приложимия материален закон. Изводите, че оспореният отказ за достъп до обществена информация е постановен в нарушение на материалноправните норми на ЗДОИ са законосъобразни и съответни на събраните по делото доказателства.

Между страните липсва спор относно факти. Спорът е правен и се свежда до правилното тълкуване и прилагане на разпоредбите на ЗДОИ.

Законосъобразно решаващият съд приема, че при органа е създадена и се съхранява исканата информация, задълженият по закона субект следва да отговори изрично в 14-дневен срок с решение, съдържащо реквизитите по чл.34 и чл.38 от ЗДОИ, като предостави достъп до исканата информация или като мотивирано откаже достъпа, ако е налице някое от законовите основания за това, изрично посочени в чл.37 от ЗДОИ. до правилното тълкуване и прилагане на разпоредбите на ЗДОИ.

Обосновано е приет за неоснователен аргумента, че по реда на ЗДОИ може да се иска само достъп до информация, а не до документ. Законът дефинира информацията, която следва да бъде предоставяна по установения ред - всяка информация, свързана с обществения живот в страната и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Дали се иска конкретният материален носител на информацията или се иска описателно самата информация е ирелевантно за дължимостта ѝ. Материалният носител на информацията, в случая, както съдът е приел - съответните документи, не са нещо, което се иска заради своя материален субстрат, а заради информацията, която съдържа. Всяка информация, независимо дали съществува

материализирана в самостоятелен, отделен носител или съществува в няколко различни носителя, ако отговаря на критериите по по чл. 2, ал.1 ЗДОИ и не попада в изключенията на закона, е дължима. Дали ще се предостави копие на оригиналния материален носител или тя ще бъде описателно предоставена на заявителя е въпрос на конкретна преценка на искащия и на задължения субект, още повече, че съгласно чл. 25, ал.1, т.3 ЗДОИ искащият може да посочи предпочитаната форма за предоставяне на достъп до обществената информация. Правилни и законосъобразни са изводите на решаващия съд, че исканата информация не представлява такава по смисъла на чл.19, т.2 от Закона за околната среда. Исканите документи / заповеди за назначаване на проверки и доклад относно резултатите от проверките/, касаещи такива относно законността на строителството, било то и на територията на парк „П.“ не представляват такива, които влияят или могат да окажат влияние върху факторите на околната среда. Евентуално подобно влияние биха могли да имат инвестиционни намерения, планове и програми за извършване на строителство, съответно разрешаване на подобно строителство, но не и документите, констатиращи и проверяващи законността на вече извършено строителство.

Развитите доводи от процесуалния представител на касатора в жалбата по отношение на резултатите от извършените проверки и тяхното публикуване в сайта на ДНСК на 31.07.2014г., съдът намира за неоснователни, тъй като такива съображения не са изложени в обжалвания административен акт. Видно от постановеното решение, административният орган е издал отказ на различно правно основание. Излагането на мотиви за издаване на административния акт едва в съдебната фаза е недопустимо.

Единствената възможност по реда на ЗДОИ задължен субект да не предостави достъп до исканата обществена информация, а да изпълни задължението си само като посочи къде е публикувана тази информация е по чл.12 ЗДОИ и касае официална обществена информация, която е обнародвана. Съответният субект е длъжен единствено да посочи изданието, в което тя е обнародвана, броя и датата на издаване. Тази фактическа обстановка в случая не е налице, тъй като публикуването в интернет не представлява обнародване и не поражда тъждествени правните последици по смисъла на чл.12 ЗДОИ.

Относно направеното възражение за необоснованост на съдебния акт, следва да се подчертае, че необосноваността като касационно основание опорочава формирането на вътрешното убеждение на съда в насоките, които не са нормирани от закона. Такива са грешките при прилагане на правилата на логическото мислене, на опитните правила, на каузалните връзки между явленията и др. Грешки от такова естество не са били допуснати от решаващия съд. Фактическата обстановка е точно установена и подведена под вярната правна квалификация, като формираните изводи се основават на събраните доказателства. При осъществяване на правораздавателната дейност на решаващия съд не са допуснати и твърдяните нарушения на производствените правила - доказателствения материал е анализиран поотделно и в неговата съвкупност, а всички доводи и възражения на страните са обсъдени и правилно преценени. С оглед на изложеното настоящият състав намира, че обжалваното решение е правилно, като не са налице сочените касационни основания за неговата отмяна. При направената служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК касационната инстанция констатира, че същото е валидно и допустимо, поради което следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1-во АПК, Върховният административен съд, пето отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №2148/30.03.2015г., постановено по адм. дело № 8799/2014г. по описа на Административен съд София – град.